

UTAZÁS A KOPONYÁN BELÜL

Jelzőtáblás útvesztőkön veszteglő lírai
én,
leradírozott, átírt, összemázolt, elherdált,
kipipált
múltat s jövődőt turnusokban bűnhődő,
meg-
rendül-e velőd rend és szellemiség dülő
dómjainak
ópiumbolttá bódult marketing-mámorán,
lélek
x-ének lélekszámát, hűség és hitel derék-
szögét,
porló járda végtelenné locsolt nyolcasát
jelzi-e
ultra obszervatórium, villáminterjú világ-
álságot
vihar előtti csendben, számít-e, hogy a
Fehérlófia
vagy Feketeméné, mikor zápor ver végig
a szürke-
állomány falónak falazó labirintusán, ügy-
vivő
telefonraj tolong tudatzavar forgalmi csomó-
pontjain,
mennydörög a kultúra cool provinciáiban,
nem
és nemzet ikertornyát célozzák az eltérített
villámcsapások,
le a határokkal, hatalmat, hőst a diszlexiás
kamu-
nizmusnak, anyaszült bizonyosság nincs,
holott

üvegpaloták, kirakatsor képernyője *ment*
el
másként morálnyüvő perc ruhátlanságában,
farmer-
rojtos idegekről csöpög az elszíneződött
lelkiismeret,
globális gög selyemhernyói zabálják fel a
maradék
zöldet, senki ágán átprogramozott őssejtek
tavasza,
agyféltekén földrengés, rációt riasztó szökő-
ár,
amerre magány hömpölygő tumultusában
egymáshoz
közeledve távolodunk emlékvárak sívár
kilátója
és emléktelenség sívár bulvárja között,
habzó
hidakon, hullámok feslett transzparensin
túl
még mindig telefonál, és én még mindig
levegő
után kapkodva meredek villanó vitrinen
lélek
x-e, végtelen elesett ∞ -a után.

ARCPOÉTIKA

Vadóc múzsának szánt barlang-
rajz íve vagy szökő csodaszarvast
éltető doromb dallama, de leg-
inkább pár Petőfi-sor óta e világi
evidencia, hogy a természetes
a jó, az igazán szép, amit Plinius
előszavazott írván, hogy a szem
pedig a lélek szállása, és bár sem

hét utódot szült nagyanyánk
bánatbarázdás, sem lányai alig
derűsebb homloka nem tűrt
volna kamilla- s mentafőzeten
túli piperét, a smink ókortól tartó
forradalma szerint alélt igézet
jeles talentummal felüdíthető,
fakó pillantásba tavak kékségét,
nárcisztikus együgyűbe filozo-
fikus fifikát, gunyorosba jámbor
irgalmat kozmetikázni virtuóz
technika függvénye, pár iparág
pezsgőzik belőle, hiúság vására
forgalmaz vevőt lábáról levő
tekintetet, a dús fürtű, hókarú
Szép Helénáéval, Ovidius sötét
szemű ideáljáéval vetekedőt,
amikor a szemöldökcsont alá
dülő árkot ametiszt-lilára, topáz-
sárgára, átlátszó nefrit-zöldre
kenetik, szemhéjakért is színek
nanonyi nüánssa verseng, s a
szemfényvesztés sikerét ében
szempillák strázsálgák, hogy
(horribile dictu) ők s mink smink
hevében *férfiak maradjunk,*
és nők a nők, egymást heterogén
karaktert elmosó korban még
vonzani, imádni képes xy és
xx kromoszómás magzatot
nemzők, amíg a tárt kapun dőlő
környezetszennyezés nem merít
hormonzavaros iszapba nevet
nexust, natúrt, hogy csúszo-
mászóként kérlelj latyakot, tócsát,
ne mutassa hullámzó arcodat.